

NÉPSZABADSÁG ONLINE

Válogatott rizikó

Ördögi kör: sérülések, sportvállalkozások, játékosok, biztosítók

Nagy László, a Barcelona csapatának klasszisa – többek között – a biztosítási anomáliákra hivatkozva nem utazott el a válogatottal a kézilabda-világbajnokságra. A Bayern München futbalcsapata eurómilliókat követel a holland szövetségtől Arjen Robben kényszerpihenője miatt. A sportvállalkozások többsége pedig fölöttébb türelmetlenül várja az egységes szabályozást: a sportolók sérüléseinek következményei dollárkötegekben mérhetők.

Pető Péter | Népszabadság | 2011. január 29. | nincs komment

-
Marabu

Több mint ötvenezer drukker dermedt meg a rémülettől Amszterdamban, amikor Arjen Robben, a holland futballválogatott támadója a lábához kapott a Hollandia–Magyarország barátságos találkozó hajrájában. A németalföldi együttes másnap útra kelt a délafrikai világbajnokságra. Az első diagnózis nyomán minimális esély mutatkozott arra, hogy a támadó pályára léphet a tornán, ám a vb kieséses szakaszában már ott zakatolt a játéktéren, és kulcsszerepe volt a holland együttes döntőbe jutásában. A szenzációs orvosi bravúrnak tetsző gyógyítás árát alaposan megfizette a futballista, valamint klubja, a Bayern München. A labdarúgó a komplett őszi szezont kihagyta, miután a fokozott terhelés miatt sérülése súlyosbodott.

A játékos munkaadója nem tétlenkedett: bírósághoz fordult az ügyben. Karl-Heinz

Rummenigge, a csapatot működtető gazdasági társaság igazgatóinak egyike bejelentette: a klub kártérítést követel a holland szövetségtől, miután a sportoló több hónapos pihenőre kényszerült. A Bayern irányítói leszögezték: az ideális – és általuk igazságosnak minősített – esetben a nemzeti szövetségek állják a futballista fizetését abban az időszakban, amelyben nem tud munkaadója szolgálatára állni a válogatottban begyűjtött sérülés miatt.

Kétségtől érdemi kérdést feszeget a Bayern – derül ki Kolláth György alkotmányjogász szavaiból. A szakember kiemeli, hogy a helyzet egészen egyszerű, ha a játékos az egyesületének tréningjén vagy meccsén sérül meg, mert az ilyen esetekben a felek közötti kontraktusból következően a munkáltató felelősséggel tartozik érte. Ugyanakkor rendkívül kényes kérdés a válogatott találkozók ügye. A sportolók többsége, már csak érzelmi okokból is, szeretne fellépni a nemzeti csapatban, csak hogy a cég, amelytől a fizetését kapja, ellenérdekelt ebben. A sportvállalkozás ugyanis eurómilliókat is veszíthet egy szalagszakadáson: a legjobb góllövő kiesik, a meccsek „elmennek”, úsznak a nemzetközi szerepléssel járó eurókötegek, a televíziós jogdíjakból befolyó összeg csökken, alacsonyabb a nézőszám, visszaesnek az ajándéktárgyak értékesítéséből származó bevételek; a sor folytatható. Kolláth kiemeli: a klubok csupán „negatív ösztönzést” kapnak arra, hogy újtársa bocsássák játékosaikat.

A FIFA vagy az UEFA szankciókkal fenyegeti az együtteseket, ha visszatartják sportolóikat, ám nem kompenzálja a sportvállalkozásokat az esetleges anyagi veszteségeikért. A szakember úgy véli, hogy a probléma egyre bonyolódik, így a rendszer szereplőinek hamarosan ki kell dolgozniuk egy nemzetközi megállapodást, amely iránymutató lehet. A sportvállalkozások egyre nagyobb nyomás alá helyezik ugyanis játékosaikat annak érdekében, hogy ne vállalják a sérülés rizikóját holmi válogatott találkozókért. Emiatt egyre gyakrabban

Válogatott rizikó

Ördögi kör: sérülések, sportvállalkozások, játékosok, biztosítók

Nagy László, a Barcelona csapatának klasszisa – többek között – a biztosítási anomáliákra hivatkozva nem utazott el a válogatottal a kézilabda-világbajnokságra. A Bayern München futballcsapata eurómilliókat követel a holland szövetségtől Arjen Robben kényszerpihenője miatt. A sportvállalkozások többsége pedig fölöttébb türelmetlenül várja az egységes szabályozást: a sportolók sérüléseinek következményei dollárkötegekben mérhetők.

Pető Péter | Népszabadság | 2011. január 29. | nincs komment

jelenthetnek sérültet a kiszemeltek...

Egyébiránt a vita, hol élénkebben, hol visszafogottabban, már évek óta folyik. Jellemző, hogy az „ősrobbanás” nem egy túlonúl ismert játékoshoz köthető: Abdelmajid Oulmers sérülése nyomán került felszínre a probléma. A marokkói futballista a Burkina Faso elleni találkozón maradt a földön; nyolc hónapig nem léphetett pályára. Klubja, a belga Charleroi nem nyugodott bele a labdarúgó elvesztésébe. Az együttes vezetői meg voltak győződve arról, hogy az afrikai játékos segédletével kiharcolták volna a bajnoki címet. A kontinens legbefolyásosabb egyesületeit tömörítő, G14 néven elhíresült társaság azonnal a belga csapat mellé állt, és többéves civakodás vette kezdetét.

A vitának köszönhetően történt némi előrelépés, amennyiben az UEFA a 2008-as Európa-bajnokság után már fizetett némi kompenzációt a csapatoknak azért, mert kikölcsönözték munkavállalóikat a tornára. Az arányokat jól érzékelteti, hogy a FIFA az idei vb után 866 ezer dollárt utalt a Barcelonának, miközben a katalán együttes tizenhárom, tízmilliókat érő játékosáért izgulhatott egy hónapon át. A hőbörgés azonban továbbra sem csitult, hiszen a selejtezők, a barátságos meccsek esetében minden maradt a régiben, azaz ha a világbajnoki kvalifikáció során törik ketté egy futballista lába, akkor legfeljebb sajnálkozás jár fájdalomdíjként.

Hab a tortán: kiemelt kockázatot viselnek azok a klubok, amelyeknek a játékosai kevésbé tehető országok szülőttei. Az immár a Real Madridban szereplő Emmanuel Adebayor például hozzávetőleg 25 millió fontért igazolt a Manchester City együtteséhez. Alig fél évvel később elutazott az Afrika Kupára, ahol megtámadták a togói válogatottat szállító buszt. Adebayor megúsza a lövöldözést, ám a City potentájtjai mindent megtettek, hogy hazarendeljék, miután felismerték a veszélyt... A togói futballszövetség biztosításából – már ha volt... – aligha futotta volna bőkezű kártérítésre, ha Adebayor megsebesül. A Chelsea hosszú hónapokra veszítette el Michael Essient, miután megsérült a ghánai válogatott meccsén; az afrikai szövetség – természetesen – nem vállalta át a labdarúgó heti százezer fontos fi zetésének folyósítását, ahogy az európai országok zöme sem tenné.

Egyébiránt a vita a testkultúra identitászavarában gyökerezik: a nemes eszme, az országok közötti békés megmértetés, a játék öröme feszül neki a szórakoztatóiparba integrálódott, jól szervezett, profitszemléletű üzletnek. Persze az UEFA és a FIFA magatartása ebben a kérdésben sem nélkülözi a képmutatást... A nemzetközi futballszervezetek több tízmillió profitra tesznek szert a válogatott tornákon, miközben a sport filozófiájára hivatkozva irányítják a játékosokat a nemzetközi meccsekre. Ellenben anyagi felelősséget csak a klubok vállalnak.

A kérdés – Nagy Lászlónak köszönhetően –már Magyarországon is az érdeklődés középpontjába került. A Barcelona klasszis kézilabdázója – több ürügy mellett – a biztosítási anomáliákra hivatkozva mondta le a szereplést a svédországi kézilabda-világbajnokságon. A korábbi gyakorlat szerint sérülés esetén a kézilabda-szövetség volt a kedvezményezett, ennek nyomán az összeg adókötelessé vált az átutaláskor. A játékos nyilatkozatai egyikében úgy fogalmazott: „Nyilvánvaló, hogy a profi játékos az aktív sportból szerzi a jövedelmét, tehát ha megsérül, akkor fizetékiesése keletkezhet. Ilyen esetben a Magyar Kézilabda Szövetség által kötött biztosítási szerződés szerint nem én kaptam volna a kártérítést, hanem a sportági szervezet.” A hajcihő hatására változtattak ezen, így most már közvetlenül a játékosok klubjához, a külföldön szereplő sportolók esetében pedig a kézilabdázóhoz kerül a pénz. Egyébiránt Nagy egyszerűen attól tartott, hogy egy óvatlan ütközés miatt súlyos anyagi veszteség éri, amennyiben „munkaképtelenné” válik.

Korántsem érdektelen, hogy a labdarúgó-szövetségnél hogyan működik a rendszer. Az MLSZ tájékoztatása szerint minden válogatott találkozóra alapbiztosítást kötnek a futballistákra. Igaz, nem kell csúcskonstrukcióra gondolni, azaz a kárvalott nem szakíthat milliókat egy súlyos sérülés esetén sem. Persze ilyen szerződés szignálása nem is várható el a nemzeti szervezettől, hiszen például Dzsudzák Balázs értéke – a transfermarkt.de szakportál szerint – tizenhárommillió euró körül mozog. Drága multság ilyen értékű „ingóságot”

Válogatott rizikó

Ördögi kör: sérülések, sportvállalkozások, játékosok, biztosítók

Nagy László, a Barcelona csapatának klasszisa – többek között – a biztosítási anomáliákra hivatkozva nem utazott el a válogatottal a kézilabda-világbajnokságra. A Bayern München futballcsapata eurómilliókat követel a holland szövetségtől Arjen Robben kényszerpihenője miatt. A sportvállalkozások többsége pedig fölöttébb türelmetlenül várja az egységes szabályozást: a sportolók sérüléseinek következményei dollárkötegekben mérhetők.

Pető Péter | Népszabadság | 2011. január 29. | nincs komment

milliókra biztosítani... El lehet képzelni, hogy milyen befektetést igényelne egy csúcsgázsít garantáló kontraktus aláírása a brazil vagy a spanyol csapat esetében. Ugyanakkor a magyar futballban az amatőrök sem teljesen védtelenek, ugyanis a játékosok versenyengedélye, amelyet a csapatok az MLSZ-nél váltanak ki, magában foglal egy alapbiztosítást.

Persze nem csupán a legnagyobb pénzeket forgató, úgynevezett látványsportágak sérülésveszélyesek. Az öttusát például aligha lehet a szórakoztatóipar részének nevezni, miközben hagyományos olimpiai szakág. Geletáné Lang Erzsébet, a Magyar Öttusa Szövetség főtitkára érdeklődésünkre elmondta: a szervezet a versenyek idejére biztosítja a versenyzőket. Ennek nyomán a klubviadatok idején az egyesületek vagy a sportolók felelőssége a garanciák beiktatása.

Mindenesetre az egyértelműnek tetszik: a sportolók és a klubok ma már nem kockáztathatják meg, hogy ne kössenek biztosítást, hiszen a versenyzők egy óvatlan mozdulat, esetleg egy durva szabálytalanság nyomán akár hónapokra is munkaképtelenné válhatnak. Érdekesség, hogy Magyarországon is van már története a sportbiztosításnak. A Groupama mintegy százezer sportolót biztosít. Természetesen nem csupán felnőtt versenyzőket, hanem utánpótlás játékosokat, játékvezetőket, a sportolók felkészülését segítő személyeket is. Kézilabdázók, labdarúgók, jégkorongozók, autóversenyzők is tagjai az ügyfélkörnek, amely elsősorban a labdajátékok művelői miatt ilyen széles. A cég arról tájékoztatta lapunkat, hogy nem jellemző az egyéni ügyfelek érdeklődése: a vállalat elsősorban a szövetségeken keresztül köt szerződéseket. A konstrukciók természetesen különböznek a köznapiaiktól, hiszen a sportolók esetében nem a tőkegyűjtés a hangsúlyos, hanem a váratlan balesetek anyagi következményeivel szembeni védekezés. Egyre több sportegyesület alkalmaz „drága” sportolót, akinek kiesése számszerűsíthető anyagi veszteséget okoz, így egyre több sportszervezet igyekszik mérsékelni a kockázatokat.

Hiába ismerik fel sokan a rizikót, a háttérben feloldhatatlannak tetsző ellentmondás feszül. A válogatott az első – jelenti ki a patrióta sportoló; kitől kapod a fizetésed? – szól a sportvállalkozás kevésbé komplex replikája. A kibontakozó konfliktusban nem könnyű a játékosnak döntenie. A sportági szövetségek teljes körű felelősségvállalása kiutat jelenthetne a csapdából, ám a tetemes összegek miatt ennek nincs realitása. Így a különféle kártérítési ügyek a bíróság előtt végezhetik. Onnan pedig ritkán távozik győztesen az eszme, ha hatályos jogszabályokkal kell megmérkőznie.

Címkék: hétvége

Kapcsolódó cikkek: [Mindent Jancsótól tanultam](#) | [Nem szabad fogságba esnem](#) | [Orbán-korszak: Nyitány vagy végzet](#) | [Politikusok hiedelmei](#) | [Tulajdonságok nélkül](#)

Tetszik

Legyél az első az ismerőseid közül akinek ez tetszik.